

ŽIVOT

Motto :

Nežli se v životě v koutě jen krčit,
přece jen lepší je svou hlavu vystrčit,
život žít naplno, neříkat "Kdyby !"
A nebát se zaplatit za svoje chyby !

Kol lesa procházkou otec mne vedl, když náhle se stromu sokol se zvedl
a stoupá, až se nám ve výšce ztrácí. „Tatínku, jak vlastně létají ptáci ?“
Přemýšlí otec, když tahle otázka padne. Vždyť přece létati zdá se být snadné !
Tehdy snad poprvé měl jsem to přání, nemusel dlouho jsem přemýšlet ani :
„V těch bílých údolích tam mezi mraky chtěl bych se jako pták prohánět taky !“
Dříve však, než jsem se k létání dostal, jiný čas, krvavý, pro nás tu nastal,
kdy naši tátové, tak jako ten můj, z rozhlasu slyšeli „Kde domov můj ?“
a spěchali domova brániti hranice, jak velí chlapská čest a naše tradice.
Že tu jsou smlouvy s Francií, Anglií, to jsme si mysleli však jenom na chvíli.
Pánové Chamberlain a Daladier, ti řekli jen suše: „Tak adieu !“
a domů se rozjela ta honorace, mír že je zaručen na generace.
Tak naši otcové smutně se vraceli, když rodnou zemi svou, vlast bránit nesměli.
Museli odevzdat pevnosti, letiště, zbraně, i když tak dlouho a těžce platili na ně.
Nyní jen sledují se slzou v oku jak si z nás dělají hordu otroků
ti, kteří dřív „Heim ins Reich !“ chtěli. Dnes na to tak nějak pozapomněli !
Hluboko v mysli mám všechny ty časy, kdy tenhle Herrenvolk vraždil dle rasy.
Když potom hlavní vrah dočkal se odplaty, smrt se všem občanům lepila na paty.
Ráno teď do školy s kabelou jdeme, na rohu v červených plakátech čteme
kdo zase v oběť dal krev svoji nevinnou : „Včera byl popraven s celou svou rodinou“
Obětí byly však stovky a tisíce, zmizely Ležáky, shořely Lidice
Ale i jinak jsme daň svou museli platit, pokud se svoboda měla k nám vrátit :
Ve výškách modravých stříbrné tečky, bílé jim z motorů táhnou se vlečky
a jak si tu zdánlivě poklidně letí, shazují náklad svůj na hlavy dětí.
Myslí snad tímhle že napraví Mnichov, když v plamenech zmizí Emauzy, Smíchov ?
Lidem se s rachotem domovy boří, jich práce a vzpomínky v plamenech hoří !
S úctou však vzpomínám na „hrstku“ statečných, kteří kdes v cizině v těch dobách válečných
každý den vzlétali. A i když v menšině byli, za svou vlast v dáli se statečně bili.
Nebylo rozdílu na které létali světové straně, z východu, západu – my stejně jsme hleděli na ně
a byli nám v životě bojem svým vzorem. I proto oblékli jsme se do uniforem
poté co Winston s Josefem v Jaltě svět dělili. My totiž u toho bohužel nebyli.
To jenom USA byly tam za svědky a my jsme museli potom nést následky.
Napříč tam Evropou načrtli čáru, ta stala se nadlouho předmětem sváru.
Ta čára teď na dva svět dělila, na naší hranici skončila idyla,
když strýček Sam, dokud měl atom, snažil se co nejvíc vydělat na tom.
Čas jenom o krůček kupředu postoupil, když tenhle strejda ze stínu vystoupil,
a zkoušel na nás zas zuby cenit, a naše životy dle svého měnit,
aby jen boháči všechno zas měli, my na ně opět až do krve dřeli.
Lidé však měli teď jiné názory, do stávky vstoupili těm pánům navzdory.
Čtyřicetism byl právě ten předěl, každý z nás tehdy to moc dobře věděl.
Letouny naše teď přišly ke slovu, my s nimi začali střežiti oblohu,
chtěli jsme zemi svou ze vzduchu chránit, balonům, špionům v přístupu bránit.
Ve dvou když protivník zkoušet nás přiletěl, pak jenom jeden z nich ve zdraví odletěl.
Dlouhá nám potom nastala doba, kdy jsme se navzájem hlídali oba,

a místo abychom mládí své užili, hotovost, cvičení, poplachy prožili.
Hrozbám se vyrovnat vždy jsme se snažili a svoji přísahu věrně jsme plnili.
Je proto také snad i naše zásluha bezpečnou tehdy že zůstala obloha.
Když už snad na chvíli čas hrozeb pominul, národ náš myšlenku svobody rozvinul,
s radostí Pražské jsme vítali jaro. K naději tehdy nám stačilo málo :
Minulé křivdy chtěli jsme napravit a lepší budoucnost pro všechny připravit.
Jen novou cestu chtěli jsme zkusit, nedat si cenzurou naději dusit.
Všichni když poctivě budeme pracovat, můžem' se společně z výsledků radovat !
Dřív, než jsme čekali, přišla však zrada našeho věrného tenkrát prý kamaráda !
Celých pět armád vtrhlo k nám v noci a my jsme zůstali bez pomoci.
Ti, kteří zvenku nám k povstání radili, stáhli se, najednou jako by nebyli.
I přes to jsme chtěli své přísaze dostát, a jak jsme slíbili, bojovat o stát.
Tak jako tátové před léty třiceti i my byli ochotni přinášet oběti,
jak ti u Thermopyl čelili převaze, a svojí odvahou překonat nesnáze.
Nesměli jsme splnit tenhle náš úkol. „Zůstat a čekat !“ jsme slyšeli vůkol.
Na zadku sedět, tak jako vždycky. „Všechno je potřeba uvážit politicky !“
Prý by tu vyrostl jen další hřbitov. Tak jsme tu měli zas nový Mnichov.
Nutno prý provést v armádě čistky. Ostatně to se tu dělalo vždycky,
Když se nám zase teď utužil režim, koukám, že najednou na dlažbě ležím.
Řidičák zůstal mi, tak jezdím se sanitou, v duši mám ale bolest dost velikou,
když vidím nad sebou eroplán letět. Říkám si potichu : „Mohls v něm sedět !“
Přesto svým názorům věni jsme zůstali. Nevím, co jiného bychom snad čekali.
Nebudu brečet a vyčítat, litovat ! Chlap musí na sobě tak trochu pracovat.
Nechci přec jenom tak volantem točit. Proto se, hochu, musíš teď učit !
Bezpečnost práce začal jsem studovat a normy technické do hlavy ládovat.
Nakonec, tomu se budete divit, začal jsem se tím dost slušně živit.
To temné období jsem dokázal přežít, aniž bych musel ze zásad svých slevit.
Jiní však někde tu možnost neměli a práci pořádnou dostati nesměli
Z armády musely odejít tisíce, teď mohou jenom tak zametat ulice.
Ve skladech a kotelnách slouží teď piloti, pro lidi jsou to jen podivní exoti
kteří prý bývali lelectva chloubou. Dneska jsou nanejvýš vzpomínkou pouhou.
Režim za režimem kolem se střídá, a je tu Listopad - Národní třída.
Národ jak na povel teď slzy roní, všude pak hrdinně klíčema zvoní.
Není snad nikoho, kdo by tu netrpěl. Vždyť každý tak těžký život měl :
Nebyly vložky, prášek a banány, do světa nesměli vyjetí za brány.
Přišla však spása a Havel se zjevil (ačkoliv dříve moc k vidění nebyl).
Hned v první řeči své prohlásil jasně : „Od teďka se u nás bude žít krásně !“
Němcům je nutno za vše se omluvit, na příštím bratrství s nimi se domluvit.
K tomu pak ještě radostná zpráva : „Zavedem' volný trh a lidská práva“.
Tisíce zločinců propustit nutno prý je. Chytat je, to je věc policie.
Přepadli pumpu a samoobsluhu. Třetí snad odboj je to prý svého druhu.
Z některých případů skoro až mrazí, medaili „za odboj“ dostanou vrazi.
Těž kluci s modrými knížkami rozhodli, že služba v armádě bere všem pohodlí.
Vojenskou povinnost je třeba zrušit ! Bránit vlast není už nutno se učit.
Spolehnout přece se můžeme na to, před Ruskem že nás teď ochrání NATO.
Letectvo rozpustit jejich je vize. (Poslech jim kazí u televize.)
Spočtete také kolik to stojí ! Státní kasa se vydajů bojí.
Lepší než státní je majetek soukromý, tak na něj rychle hned vydáme kupony.
Majetek státu když rozdáme lidem, můžeme od teďka krásti ho s klidem.
Tak Fondy harvardské vymyslel Kožený, byl to však podvodník Klausem jen stvořený.
Na původ majetku nikdo se neptá, a tak se nám Kožený hlasitě chechtá.
Žijeme ve státě s podstatnou vadou : Ti, kdo jsou u vesla, vesele kradou.

V Česku se zlodějům překrásně žije, když je tu Klaus a jeho amnestie.
Pod rouškou svobody pášou se podvody, soudy jsou jenom plácnutím do vody.

Ted' jako dědek se ohlížím dozadu, začínám divit se svému kdys nápadu :
Podpořit Dubčeka a Pražské jaro. Nakonec mně to létání stálo
a vůbec se nijak nezměnil režim. Mělo to cenu ? Tak nějak – nevím !
V podstatě bylo to jen plané gesto, když na svém trval jsem, přesto,
že už tehdy bylo nám jasné, pokud to prohrajem, všechno tím hasne.
Jedno však lidé by měli vzít v úvahu : Alespoň zkusit to měli jsme odvahu !
Přežil jsem temný čas normalizace, nakonec za mnou zbyl i kus práce.
Někdy však pochybnost začíná hlavou mi chodit : Musel jsem klíčkema zase tak nadšeně zvonit ?
Občas tak musím si připomenout : Odpustit mohu všem, ale ne zapomenout !

Copyright „C“ Milota